

Arrest

nr. 185 776 van 24 april 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 6 januari 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 december 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 februari 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 maart 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. BYUMA loco advocaat S. MICHOLT en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit Samarkhel (district Behsud, provincie Ningarhar). U studeerde af in het jaar 1390 (2011/2012) aan de middelbare school die gelegen is in uw geboortedorp. U bent geboren in het jaar 1368 (1989/1990). U bent ongehuwd.

Ongeveer vijf jaar geleden huwde uw oom Q. diens dochter A. uit aan A.S., de neef van een verre neef van u via vaderszijde, genaamd Q.S.S.. Ongeveer zeven dagen na dit huwelijk brak A. haar been in een auto-ongeluk en werd zij naar het ziekenhuis te Jalalabad gebracht. Q.S.S. werd boos op u en uw familie omdat hij niet onmiddellijk op de hoogte werd gesteld. Na haar ontslag uit het ziekenhuis werd A. naar uw huis gebracht, waar haar vader Q. inwoonde. Q.S.S. en de rest van zijn familie vonden echter dat zij het recht hadden om A. naar huis mee te nemen, waarna hij naar uw thuis kwam om ruzie te

maken. Daar bedreigde hij iedereen van uw familie met de dood. De dag nadien kwamen twee dorpsouderen bemiddelen, en brachten uiteindelijk A. naar haar echtgenoot.

Drie à vier maanden later werd uw neef K., de zoon van uw oudste nonkel S.B., door Q.S.S. en diens entourage tegengehouden en verschillende keren gestoken met een mes. Ook trokken ze zijn broek af en losten ze enkele schoten.

Twee à tweeënhalp jaar later kwam uw neef K. zijn belagers opnieuw tegen tijdens een huwelijksfeest in uw dorp. Ze beledigden hem en de dag nadien, op de derde van de achtste maand van 1392 (25 november 2013), trok uw neef K. samen met zijn broer M. naar hen toe met een oud wapen van uw oom Q.. Uw neef K. schoot op drie mensen, waarvan twee het leven lieten. U hoorde van in de verte deze schoten. Uw vader riep u telefonisch op en gaf het bevel om naar uw tante te gaan. Diezelfde nacht vluchtte u met uw ouders, broer en drie zussen naar een broer van uw moeder in Daq Daman (district Sarkano, provincie Kunar).

U vernam het nieuws dat uw huis en dat van een andere oom drie à vier dagen na uw vertrek uit Samarkhel in brand werd gestoken. Ook zou Q.S.S. tijdens de begrafenis van uw verre neven gezegd hebben dat hij u en uw familie niet in leven zou laten.

Zes à zeven maanden later maande uw oom aan moederszijde u aan om het huis in Daq Daman te verlaten. U verliet Afghanistan tijdens de vierde of vijfde maand van 1393 (mei/juni/juli 2014). Uw vingerafdrukken werden op 27 oktober 2015 genomen in Bulgarije. U kwam aan in België op 13 november 2015 en vroeg asiel aan op 1 december 2015.

Uw ouders, broer en drie zussen wonen momenteel nog steeds in Daq Daman. Ook heeft u nog drie uitgehuwde zussen die zich in Samarkhel bevinden.

U verklaart niet terug te kunnen naar Afghanistan, waar u vreest vermoord te worden door uw verre neef Q.S.S., die bovendien banden heeft met de Taliban.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u uw taskara neer, vier foto's van uw uitgebrande huis, een brief van het 'districtshoofd' die uw problemen bevestigt, uw schooldiploma alsook de enveloppe waarmee voorgaande documenten zijn verstuurd.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat het Commissariaat-Generaal (CGVS) geen geloof kan hechten aan de door u aangehaalde feiten.

Zo baseert u zich op problemen die u zou hebben gehad met Q.S.S.. Uw gebrekkige kennis van de man waar u een dergelijke angst voor zou hebben, is echter merkwaardig. Zo kan u geen informatie verschaffen over het beroep van Q.S.S. (CGVS, p.17), wat redelijkerwijs wel mag verwacht worden daar hij jarenlang in uw buurt woonde en u beweert vaak met hem in contact te zijn gekomen (CGVS, p. 18). Eveneens bevreemdend zijn de banden die u aanhaalt tussen Q.S.S. en de Taliban. U verklaart dat u pas op de hoogte kwam van deze link na uw vlucht uit Samarkhel. Zo zouden Taliban aanwezig zijn geweest toen uw huis afbrandde (CGVS, p.17). U verklaart wel dat er vroeger veel mensen bij Q.S.S. op bezoek kwamen en pas laat in de nacht weggingen, alsook dat er veel geschoten werd in de lucht. Verder verklaart u dat de familie van Q.S.S. bovendien met veel zijn alsook gewelddadig en machtig (CGVS, p.13), informatie die u wel ergens op moet baseren. Het is dan ook ongeloofwaardig dat u, naast het feit dat u vaak in contact kwam met deze man die in dezelfde buurt woonde, met bovenvermelde signalen dergelijke link met de taliban niet eerder had kunnen leggen.

Verder is de aanleiding voor de familievete die u aanhaalt op zijn minst markant te noemen. Zo verklaart u dat deze begon bij de ruzie die uw familie en die van Q.S.S. maakten over de vraag wie het recht had om uw nicht A. te mogen verzorgen na het auto-ongeluk. Als gevolg van deze discussie zou uw neef K. neergestoken geweest zijn. Voor een dergelijk dispuut is dit een wel zeer buitensporige en aldus ongeloofwaardige consequentie. In de lijn van bovenvermelde is het daarenboven ongeloofwaardig dat u en uw familie een dispuut zouden aangaan met een persoon die tot een familie behoort die zo machtig en gewelddadig zou zijn.

Bovendien kan het CGVS geen geloof hechten aan de door u aangehaalde vervolgingsfeiten. Zo beweert u te vrezen voor uw leven in Afghanistan omdat Q.S.S. u zou vermoorden. Drie à vier dagen na het incident waarbij neven van u, K. en M., verre neven van u aanvielen, werd uw huis in brand gestoken. U vernam eveneens dat Q.S.S. op de begrafenis van deze verre neven had gezegd dat hij u, K. en M. de dood in zou sturen (CGVS, p.14). Het CGVS kan echter maar weinig geloof hechten aan het feit dat u werkelijk deze persoon vreest. Twee à twee en half jaar voor u uit Samarkhel vluchtte omwille van uw vrees voor deze persoon, had deze u en uw familie namelijk reeds met de dood bedreigd. Bovendien zou hij u toen persoonlijk gevisieerd hebben door te stellen dat hij u niet met rust zou laten (CGVS, p.12). Het dient opgemerkt te worden dat u in die twee à tweeënhalp jaar nochtans niets overkwam. Dit is des te merkwaardiger daar jullie elkaar vaak zouden hebben gezien. Zo woonde hij bij

u in de buurt (CGVS, p.12) en leidde hij tot drie à vijf jaar geleden het gebed in de moskee waar u ook ging bidden (CGVS, p.18). Gezien u en uw gezin nog twee à tweeënhalf jaar in Samarkhel bleven wonen na deze doodsb bedreigingen, wordt ook de geloofwaardigheid van de nieuwe dreigementen die Q.S.S. zou hebben geuit sterk ondermijnd. Bovendien had Q.S.S. volgens u banden met de taliban, waardoor het des te vreemder is dat u in die lange periode niets zou zijn overkomen.

Voorts dient te worden gewezen op de opmerkelijke vaststelling dat u bij DVZ nog verklaarde dat u niets te maken had met de problemen die u aanhaalde. U verklaarde vermoord te worden louter omdat uw nonkel Q. in hetzelfde huis als u woonde (vragenlijst, vraag 5). Op het CGVS daarentegen verklaart u dat u reeds van 'in het begin' persoonlijk gevisieerd werd door Q.S.S., waarmee u verwijst naar de aanleiding van het conflict ongeveer vijf jaar geleden. Geconfronteerd met dit wezenlijk verschil, antwoordt u dat u tijdens het gehoor voor DVZ niet de tijd had om details nader te verklaren (CGVS, p.19). Dit antwoord kan niet als afdoende worden aanvaard, gezien het feit als zou Q.S.S. u persoonlijk viseren een essentieel element is van uw asielrelaas en het daarom onwaarschijnlijk is dat u dit achterwege zou laten tijdens uw interview bij DVZ. Dergelijke vaststelling ondermijnt eens te meer de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Eveneens merkwaardig is dat u bij DVZ uitdrukkelijk stelde de verdere details van deze vete niet te kennen (vragenlijst, vraag 5), maar dat u tijdens uw relaas op het CGVS plots tal van details over de problemen die u en uw neven zouden hebben meegemaakt, aanbrengt. Met deze opmerkelijke vaststelling geconfronteerd, antwoordt u dat men u tijdens uw gehoor bij DVZ geen details liet vertellen (CGVS, p.19). Hoewel het CGVS op de hoogte is van de beknoptheid die asielzoekers soms aan de dag moeten leggen tijdens dit eerste gehoor, is dit geen afdoende verklaring. U gaf namelijk tijdens uw eerste gehoor zelf expliciet aan dat u geen verdere details kent (vragenlijst, vraag 5), wat niet bepaald wijst op onvoldoende ruimte voor inbreng. Het CGVS stelt zich dan ernstige vragen bij dergelijke verhoogde kennis.

Ook de geloofwaardigheid van de incidenten waar uw neef K. en verre neven voor uw vlucht uit Samarkhel bij betrokken zouden zijn geraakt, wordt door het CGVS in twijfel getrokken. Zo verklaart u dat uw neef K. door zijn belagers werd beledigd nadat ze hem twee jaar voordien neerstaken met een mes. Hierop zou K., samen met zijn broer M., deze neven zijn gaan opzoeken en schoot hij op drie mensen. Vooreerst dient opgemerkt te worden dat het blijkbaar twee jaar duurde vooraleer uw neef K. zijn belagers terug tegenkwam, wat een bijzonder lange periode is voor mensen die in dezelfde buurt zouden wonen. Daarnaast is het merkwaardig dat er zoveel tijd overging vooraleer K. wraak nam op zijn belagers. Men zou mogen verwachten dat deze wraak er reeds sneller kwam, en dat de aanleiding hiervoor bovendien niet louter een belediging is op een huwelijksfeest. Over de aanleiding tot deze wraak dient daarenboven te worden opgemerkt dat u tegenstrijdige verklaringen aflegt. Zo gaf u voor de DVZ aan dat ze uw neef K. vier dagen na het huwelijk van uw nicht A. onteerden (vragenlijst, vraag 5). Tijdens het gehoor voor het CGVS daarentegen, zegt u dat dit incident drie à vier maanden na het huwelijk van A. plaats vond (CGVS, p.13). Nog merkwaardiger is dat u op DVZ aangeeft dat ze hem onteerden door zijn broek af te trekken, terwijl u op het CGVS beweert dat ze hem ook verschillende keren staken met een mes (CGVS, p.13). Dat u het uitdelen van messteken onvermeld liet tijdens het eerdere gehoor is zeer opmerkelijk, daar dergelijke zaken toch bezwaarlijk als een detail kunnen worden beschouwd. Bovenstaand geheel van vaststellingen leidt er toe dat het CGVS ernstige twijfels heeft bij de geloofwaardigheid van deze incidenten.

Stel dat het bestaan van dergelijke vete geloofwaardig zou worden geacht, quod non, dan nog ziet het CGVS niet in waarom men u in deze persoonlijk zou viseren. Zo verklaart u dat de mensen die u vreest er op uit zijn om u en uw neven K. en M. te vermoorden (CGVS, p.16). Hoewel laatstgenoemde neven een aanval zouden hebben ondernomen op uw verre neven, heeft u echter nooit een daad van vervolging gesteld tegen Q.S.S. en diens familie. De bewering dat u dan ook gevisieerd zou worden, samen met uw twee neven, lijkt dan ook weinig plausibel. Bovendien beweert u dat Q.S.S., zowel voor als na het incident waarbij uw verre neven werden vermoord, uw gehele familie en niet alleen u met de dood bedreigde (CGVS, p.12 & 14). Gezien de doodsb bedreigingen aan het adres van uw hele familie is het zeer merkwaardig dat deze zich nog altijd in Afghanistan bevinden. Als antwoord op de vraag waarom uw gezinsleden minder gevaar zouden lopen dan u, verklaart u dat uw broer nog jong is (CGVS, p.18), een verklaring die niet als afdoende kan worden beschouwd daar uw broer toch ook al zestien jaar oud zou zijn (CGVS, p.8). Nogmaals blijkt het ongeloofwaardige karakter van uw beweerde vrees.

Bijgevolg stelt het CGVS zich ook vragen bij uw verblijf in Daq Daman, alsook bij de redenen die u ertoe zouden hebben aanzet Daq Daman na enige tijd ook weer te verlaten. Wat dit laatste betreft, stelt u namelijk dat de broer van uw moeder die in Daq Daman woont, u aanmaande om het huis daar te verlaten. Hij en zijn familie zouden namelijk ook in de problemen komen als gevolg van uw aanwezigheid in het dorp (CGVS, p.14 & 20). Uw oom vertelde u dat hij vragen kreeg van mensen over wie u bent en wat u daar deed. Dit werd hij uiteindelijk beu en hij vroeg u om te vertrekken (CGVS,

p.18). Gezien uw gehele familie werd geviseerd, lijkt het weinig waarschijnlijk dat u werd aangemaand om het dorp te verlaten omwille van de onveiligheid die uw aanwezigheid met zich meebracht maar dat uw nonkel daarentegen de rest van uw gezinsleden wél in Daq Daman zou hebben laten wonen, tot op de dag van vandaag. Daarnaast legt u ook tegenstrijdige verklaringen af omtrent de beweegredenen van uw oom om u weg te sturen. Zo verklaarde u tijdens uw gehoor bij DVZ dat uw oom u niet meer kon opvangen omdat u een man bent (vragenlijst, vraag 5). Op het CGVS geeft u, zoals reeds vermeld, daarentegen aan dat de reden voor uw vertrek ligt bij de angst die uw oom zou hebben gekend door uw aanwezigheid. Met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd, antwoordt u dat u op DVZ wou zeggen dat uw oom bedoelde dat u een man was en dus niet eeuwig thuis kon blijven wonen, u moest uw gezin gaan onderhouden (CGVS, p.21). Deze verklaring is echter zeer bevreemdend gezien uw gezin net in Daq Daman woont, waar u naar eigen zeggen wel degelijk zou hebben gewerkt (CGVS, p.10).

Verder dient te worden gewezen op uw zagezegde onwetendheid over waar uw andere familieleden zich bevinden. Zo weet u niet waar uw twee neven K. en M. noch uw nonkel Q. die bij u inwoonde momenteel zouden zijn (CGVS, p.15 & 16). Ook zou u met uw drie zussen die nog in Samarkhel wonen reeds sinds uw verblijf in Turkije, meer dan een jaar geleden, geen contact meer hebben (CGVS, p.21). Het CGVS is echter van mening dat het weinig plausibel is dat u niet weet waar deze naaste familieleden zich bevinden noch dat u geen contact meer heeft met hun. Bovendien zegt u er zeker van te zijn dat deze drie zussen nooit benaderd zouden zijn geweest door de mensen die banden hebben met de Taliban en er op uit zouden zijn om u te vermoorden (CGVS, p.21). Als Q.S.S. u daadwerkelijk ten koste van alles om het leven zou willen brengen, zou men verwachten dat uw drie zussen reeds onder druk werden gezet om uw locatie en die van uw familie in Daq Daman prijs te geven, zeker gezien uw bewering als zou het een persoon en diens familie betreffen die gewelddadig en machtig zijn (CGVS, p.13).

Bovenstaand geheel van vaststellingen leidt onvermijdelijk tot de conclusie dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door u ingeroepen asielmotieven. Bijgevolg kan u niet als vluchteling worden erkend.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de provinciale hoofdstad Jalalabad te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Jalalabad via de internationale luchthaven van Kaboel en de weg tussen de Afghaanse hoofdstad en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. Niettegenstaande er sprake is van een toename in het aantal gewelddadige incidenten, blijkt uit dezelfde informatie dat het geweld voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij voornamelijk de Afghaanse veiligheidsdiensten geviseerd worden. Het gegeven dat de weg een doelwit vormt van de opstandelingen belet bovendien niet dat er nog steeds sterk seizoensgebonden migratiepatronen zijn, waarbij vele Afghanen de koude wintermaanden in Kabul ontvluchten door naar Jalalabad te reizen, en in omgekeerde richting de drukkende hitte in de zomer ontvluchten richting Kabul. Uit dezelfde informatie blijkt dat het grootste probleem op deze weg er de verkeersveiligheid is, waarvan de oorzaken moeten worden gezocht bij roekeloos rijgedrag en een verouderd wagenpark. Dergelijke risico's houden echter geen enkel verband met een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke

Afghanistan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghansen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan in 2015 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie Jalalabad van 3 oktober 2016) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul dat tevens een apart district vormt. Hierbij wordt volledigheidshalve opgemerkt dat bepaalde buitenwijken van de stad in de omliggende districten Behsud, Surkh Rod en Chaparhar liggen. De wijken die een buitenwijk vormen van Jalalabad, maar de facto in een ander district zijn gelokaliseerd worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghansen en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van zelfmoordaanslagen, of aanslagen met bembommen of magnetische IED's op hun voertuigen. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisereerd worden. Sinds eind 2015 zijn deze complexe aanslagen meer gericht tegen diplomatieke posten en worden zelfmoordaanslagen aangewend tegen de leiders van pro-regeringsmilities. Deze milities zijn in toenemende mate het doelwit van IS in Nangarhar.

Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij zowel militaire als burgerdoelwitten gevisereerd worden, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden bij aanslagen op doelwitten met een hoog profiel. Daarnaast vinden er ook aanslagen plaats, met of zonder aanwijsbaar doelwit, in de nabijheid van duidelijk burgerlijke infrastructuur. Niettegenstaande er sprake is van toename van het aantal burgerslachtoffers bij aanslagen in Jalalabad, blijft uit de beschikbare informatie dat het aantal burgerslachtoffers in de stad laag blijft. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is overigens niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. De stad Jalalabad blijft bovendien nog steeds een toevluchtsoord voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat IS actief is in de provincie Nangarhar, en er de Taliban en ANSF bestrijdt. IS is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. In casu werd evenwel vastgesteld dat u over een veilig vluchtalternatief beschikt in de stad Jalalabad.

Niettegenstaande er zich in de provinciehoofdstad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Jalalabad. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de stad Jalalabad vestigt. Immers, u bent een volwassen man die geen melding maakt van gezondheidsproblemen. Bovendien beschikt u over de nodige kwaliteiten om professioneel aan de slag te gaan in Jalalabad. Zo bent u opgeleid en maakte u uw middelbare school af (CGVS, p.9). Daarenboven geeft u aan in het verleden reeds in Jalalabad gewerkt te hebben, namelijk een tiental maanden in een apotheek (CGVS, p.6 & 7). Daarnaast bent u taalvaardig, u beheerst immers perfect zowel het Dari als het Pashtou (CGVS, p.8), de twee talen die gangbaar zijn in Jalalabad. U heeft overigens reeds een goede kennis van de stad zelf. Zo hebt u bijvoorbeeld zicht op de etnische compositie (CGVS, p.8) en weet u hoe men zich in Jalalabad dient te verplaatsen (CGVS, p.7).

Men kan dus concluderen dat u, een volwassen man die tot de Pasjtoense meerderheid behoort (CGVS, p. 8) en die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar Afghanistan over de mogelijkheden en nodige ondersteuning beschikt om in een stad als Jalalabad aan de slag te gaan en er een bestaan uit te bouwen. Bovendien kan het CGVS uit de contacten van uw facebook-profiel afleiden dat u een niet verwaarloosbaar aantal contacten heeft die in Jalalabad wonen of studeren (zie administratief dossier).

Tot slot wordt nog opgemerkt dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat personen die omwille van het geweld in Afghanistan hun toevlucht tot de Jalalabad stad zoeken in gehuurde woningen verblijven, of onderdak kregen bij gastgemeenschappen, vrienden of verwanten. De IDP's kunnen daarenboven rekenen op ondersteuning van verschillende internationale hulporganisaties.

Gevraagd naar uw mogelijkheden om zich in uw land van herkomst te hervestigen stelde u dat uw belagers u vele gemakkelijker kunnen opsporen in Jalalabad (CGVS, p.22). Zoals eerder in deze beslissing werd aangetoond kan er echter geen geloof gehecht worden aan uw beweringen inzake de problemen die u met de taliban gekend zou hebben zodat deze niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst kunnen worden beschouwd.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Jalalabad over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

De neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie van het CGVS niet ombuigen. De taskara en uw schooldiploma bevestigen hoogstens uw identiteit en herkomst. Echter, deze elementen staan in deze beslissing niet ter discussie. U legt voorts foto's neer waarvan u beweert dat ze van uw afgebrande huis zijn. Naast het feit dat de gebouwen op deze foto's niet bepaald de gevolgen van een brand vertonen, bewijzen deze foto's niet dat deze gebouwen tot uw eigendom of die van uw familie zouden behoren, noch dat er een link zou zijn met een welgerichte aanval. Wat betreft de brief van het 'districtshoofd', dient te worden opgemerkt dat dergelijk stuk enkel bewijswaarde heeft indien dit wordt ondersteund door een overtuigend en aannemelijk asielrelaas, wat gezien het geheel van bovenstaande

opmerkingen bij u niet het geval is. Hieraan dient eveneens nog te worden toegevoegd dat uit de informatie waarover het Commissariaat – generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt dat Afghaanse documenten zeer weinig waarde hebben gezien de hoge graad van corruptie in Afghanistan. Veel valse documenten zijn ook na onderzoek van Afghaanse deskundigen niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben bijgevolg slechts een zeer beperkte bewijswaarde bij het vaststellen van de geloofwaardigheid van het asielrelaas en de identiteit van een Afghaanse asielzoeker.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

2.1.1.1. In een eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: Vreemdelingenwet) en van de materiële motiveringsplicht, *"minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering"*.

Verzoeker benadrukt dat hij reeds veel informatie heeft gegeven over Q.S.S., in het bijzonder over de problematische verhouding tussen hen beiden. Hij gaf eveneens toelichting over de dagelijkse bezigheden van Q.S.S., alsook over diens familie. Hij stelt tevens dat hij de link tussen Q.S.S. en de taliban op uitgebreide wijze heeft toegelicht tijdens zijn gehoor: pas nadat zijn huis in brand werd gestoken, kwam hij te weten dat Q.S.S. banden had met de taliban. Verzoeker wijst erop dat hij voor de problemen met zijn neef geen contact had met Q.S.S., zodat het voor hem onmogelijk was om de link van Q.S.S. met de taliban vast te stellen. Betreffende de aanleiding voor de familievete, stelt verzoeker dat A. was getrouwd met Q.S.S. en dat deze laatste zich na het ongeval van A. afvroeg waarom verzoeker zich moeide met de zorg voor A. daar hij van mening was dat dit de grenzen van het gewoon zorgdragen voor iemand overschreed.

Verder stelt verzoeker dat hij lange tijd met rust werd gelaten door Q.S.S. nadat deze hem met de dood had bedreigd. Drie à vier maanden na de bedreigingen werd de neef K. door Q.S.S. en zijn entourage vernederd, gestoken en beschoten. *"Twee à twee en half jaar na dit incident Q.S.S. zijn neef K. opnieuw tegen op een huwelijksfeest. Door deze ontmoeting ontstond de ruzie opnieuw. Er werd gevochten waardoor de neef van verzoeker, K., gedood werd en de broer van verzoeker gewond werd. [...] In haar analyse hieromtrent hield verweerster overduidelijk onvoldoende rekening met deze feiten."*

Betreffende de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden, stelt verzoeker dat hij reeds tijdens zijn eerste interview op de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) verwees naar het probleem met Q.S.S.. Hij benadrukt dat de aanleiding van het conflict zich wel degelijk situeert bij het ongeval van zijn nicht A.. Hij meent ook dat verweerder geen rekening hield met het feit dat hij genooddaakt was een samenvatting van de feiten te geven op de DVZ, waarbij hij reeds vermeldde dat hij niet alle details exact kende. Volgens hem mocht hij dit niet verder toelichten op de DVZ. Op basis van zijn beknopte verklaring kan dan ook niet geconcludeerd worden tot een ongeloofwaardigheid, aldus verzoeker.

Vervolgens merkt verzoeker op dat K. niet voortdurend in dezelfde buurt vertoefde, waardoor K. en zijn belagers elkaar voor het eerst opnieuw troffen na twee jaar op het huwelijksfeest. Zodra K. kon, greep hij zijn kans om wraak te nemen. Verzoeker wijst erop dat de ontering van zijn neef plaatsvond drie à vier dagen na het huwelijk van zijn nicht A. en dat de steekpartij plaatsvond drie à vier maanden na het huwelijk. Verzoeker stelt dat hij de messteken wou vermelden op de DVZ, maar hiertoe de kans niet kreeg.

Waar in de bestreden beslissing wordt gesteld dat er geen redenen zijn waarom hij persoonlijk zou worden gevisieerd, stelt verzoeker dat verweerder nalaat in acht te nemen dat het feit dat zijn neef werd gestoken eveneens aanleiding gaf tot vervolging van verzoeker. Hij nam de situatie ernstig. *"Mocht de neef van verzoeker niet met het mes gestoken hebben dan zou verzoeker zonder problemen in Afghanistan hebben kunnen verbleven. Niets is minder waar. Verzoeker had geen andere keuze dan te vluchten."* Dat zijn familie tot op heden in Afghanistan is gebleven ondanks dat er ook bedreigingen zijn

geuit aan hun adres, heeft verzoeker reeds uitvoerig toegelicht tijdens zijn gehoor, zo stelt hij. Hij wijst er ook op dat zijn jongere broer op het moment van de feiten slechts 13 à 14 jaar oud was en bijgevolg te jong om geviseerd te worden in de familievete. Zijn vader werd niet geviseerd omwille van zijn oude leeftijd, aldus verzoeker. *“Tot slot worden de zussen van verzoeker als vrouwen doorgaans niet geviseerd in dergelijke familievetes.”*

Vervolgens merkt verzoeker op dat hij eerst drie maanden ondergedoken leefde in Daq Daman. Daarna was hij genoodzaakt te gaan werken om inkomsten te hebben als man in het gezin. *“Indien verzoeker effectief zou gaan werken, zou hij zich op straat moeten begeven waardoor iedereen op de hoogte zou zijn van zijn verblijf in Daq Daman bij zijn nonkel. Als gevolg hiervan zou de nonkel van verzoeker in de problemen komen. De nonkel van verzoeker had dus wel degelijk angst door de aanwezigheid van verzoeker waardoor verzoeker zeker geen andere keuze had dan Daq Daman te verlaten.”*

Verder stelt verzoeker dat hij nog zeer recentelijk contact heeft gehad met zijn zussen, doch hij heeft geen weet van de huidige verblijfplaats van zijn neven K. en M., al vermoedt hij dat K. in Duitsland verblijft. Hij stelt zijn uiterste best te doen om zoveel mogelijk informatie te verschaffen en dat hij verweerder hiervan op de hoogte heeft gebracht.

Tevens stelt verzoeker als volgt: *“Verzoeker heeft problemen met zijn neef Q.S.S. die banden heeft met de taliban in Afghanistan. De Afghaanse overheid kan zichzelf niet beschermen tegen de taliban, laat staan zijn burgers.”*

2.1.1.2. In een tweede middel beroept verzoeker zich op de schending van de artikelen 48/4 en 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet, van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van deze verleende bescherming, en van de materiële motiveringsplicht, *“minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering”*.

Verzoeker wijst erop dat verweerder de plicht heeft om aangaande volatiele situaties de veiligheidstoestand actueel te beoordelen, alsook dat de beoordeling van een intern vestigingsalternatief geval per geval dient te gebeuren. Verzoeker stelt dat verweerder ten onrechte voorhoudt dat de veiligheidssituatie in Jalalabad moet worden beoordeeld waar hij over een veilig en redelijk vestigingsalternatief zou beschikken. Verzoeker meent dat verweerder voorbijgaat aan de bedreigingen die boven zijn hoofd hangen en dat hij niet voldoende ondersteuning heeft om in Jalalabad een leven te leiden met voldoende bestaansmiddelen.

Verzoeker merkt op dat de veiligheid tussen Kabul en Jalalabad niet is gegarandeerd, daar het geweten is dat de veel gebruikte snelweg Kabul-Jalalabad ondanks de toegenomen overheidsaanwezigheid frequent het doelwit is van aanvallen en kidnappings. Verzoeker verwijst naar twee internetartikelen en een rapport en stelt dat de bereikbaarheid wel degelijk een groot probleem vormt.

Onder verwijzing naar een reeks rapporten voert verzoeker aan dat de veiligheidssituatie in Afghanistan is verslechterd en dat ook over Jalalabad berichten komen van een “escalerende spiraal van geweld” waarbij ook burgerslachtoffers vallen. Tevens wijst hij op de aanwezigheid van IS.

Verder stelt verzoeker als volgt:

“Bovendien zal verzoeker, bij een gedwongen terugkeer naar Afghanistan aan zijn lot worden overgelaten op de luchthaven van Kabul en wordt hij de facto een IDP (“internal displaced persons”). Immers, het ontbreken van een “overeenkomst” tussen België en Afghanistan heeft tot gevolg dat Afghanen die uit België worden uitgewezen niet beschouwd worden als “terugkeerders”. Ze bestaan dus niet voor de Afghaanse overheid. Ze zijn niet traceerbaar en de Afghaanse autoriteiten laten hun volledig aan hun lot over. Bovendien krijgen ze geen hulp van het MoRr (Afghaanse Ministerie voor vluchtelingen en terugkeerders), die normalerwijze hulp biedt aan vluchtelingen teneinde zich te kunnen vestigen in de regio van herkomst. Bijgevolg zal verzoeker overgeleverd worden aan het geweld en de gewapende groeperingen. Er is namelijk een onmogelijk zich te vestigen en de noodzakelijk toegang tot de basiszorg, waaronder onderwijs en gezondheidszorg, worden hen ontzegd. Dit blijkt eveneens uit objectieve informatie:

[...]

Niettegenstaande het feit dat verzoeker dient beschouwd te worden al een “IDP” en niet als een “terugkeerder” uit Afghanistan, kan eveneens gewezen worden op de precaire positie van de

“terugkeerders”. Veel Afghaanse “terugkeerders” vormen immers een bijzondere categorie van “people of concern”:

[...]

Ook worden de vluchtelingenkampen rond Jalalabad beheerst door oud-Taliban militanten, die zich bij Islamitische Staat aangesloten hebben.

[...]

Tenslotte dient vermeld te worden dat verschillende NGO's aangedrongen hebben op een **moratorium op uitzettingen naar Afghanistan**. Zo heeft Vluchtelingenwerk Vlaanderen in haar communiqué van 20 september 2013 een moratorium op repatriëringen naar Afghanistan gevraagd. Dezelfde vraag werd door LDH in een communiqué van 24 september 2013 gesteld. De NGO “Médecins du Monde” heeft zelfs verklaard dat: « Médecins du Monde est présente en Afghanistan depuis 32 ans (1981). La situation humanitaire y est très précaire et l'accès aux soins n'y est pas du tout garanti. Le nombre de civils tués reste excessivement élevé. "Ici et là-bas", un même constat : les Afghans sont en danger. Ils méritent une protection particulière et digne que leur pays ne peut, pour le moment, leur accorder. »

Uit de bovenstaande informatie blijkt duidelijk dat het nog steeds niet veilig is in Afghanistan en dat het onmogelijk is voor verzoeker om terug te keren naar z'n land van herkomst.

Naast het reële risico dat de gewone burger het slachtoffer wordt van het algemeen gewapende conflict in geheel Afghanistan overeenkomstig artikel 48/4, §2, punt c, is tevens het risico op mensonwaardige behandelingen in de zin van artikel 48/4, §2, punt b, hoog. De broodnodige humanitaire hulp blijft immers heel beperkt.

Een uiterst gebrekkige veiligheidssituatie waarbij het risico om slachtoffer te worden van gewapend geweld en bomaanslagen kan niet worden afgezwakt omdat verzoeker in Jalalabad thans familie wonen heeft. Het feit dat zijn oom onderdak biedt aan zijn familie en welgesteld is, is geen enkele garantie voor de veiligheid in en rond Jalalabad. In de beoordeling van de veiligheidssituatie dient steeds de veiligheid voorop te staan, vooreerst op het vlak van het veilig kunnen bereiken van Jalalabad, vervolgens op het vlak van de reële mogelijkheid om er daadwerkelijk een beschermd en veilig leven te leiden.

De interpretatie van verweerster van de subsidiaire beschermingsstatus is dan ook te beperkt. Verweerster focust zich op de aanwezigheid van een aanhoudend karakter van gewapend conflict in een regio teneinde al dan niet de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, terwijl zij de humanitaire gevolgen, die een gewapende conflict met zich meebrengt, echter verwaarloost.

De vrees dat de terugtrekking van de buitenlandse troepen en het recent opduiken van Islamitische Staat zal omslaan in een burgeroorlog, vindt steun in de huidige veiligheidssituatie, die allermint stabiel te noemen is.

Er zijn in zowel de Afghaanse stad Jalalabad en omliggende gebieden op geregelde basis veiligheidsincidenten. Bij deze incidenten vallen slachtoffers onder de burgers en de buitenlanders. Verweerster is in wezen blind voor deze situatie.”

2.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift een bundel met 16 stukken.

Per drager brengt verweerder een aanvullende nota d.d. 7 maart 2017 bij samen met de COI Focus “Afghanistan Veiligheidssituatie Jalalabad” van 14 december 2016, een kaartje van de grootstedelijke regio Jalalabad en een Rapport Landinfo: “Afghanistan. The security situation in Nangarhar Province” van 13 oktober 2016.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

Waar verzoeker stelt dat minstens “de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering” geschonden is, ziet de Raad niet in op welke wijze de bestreden beslissing het hem onmogelijk zou maken om te toetsen of de materiële motivering al dan niet geschonden is, aangezien verzoeker blijkens een lezing van het verzoekschrift de motieven van de bestreden beslissing kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. De schending van “de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering” kan dan ook niet worden aangenomen, aangezien deze zinsnede geen enkele inhoudelijke waarde heeft.

Verzoeker voert aan dat hij in het kader van een familievete wordt bedreigd door een verre neef van hem, Q.S.S., die banden heeft met de taliban. In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) zijn kennis van Q.S.S. gebrekkig is, (ii) de aanleiding voor de familievete onaannemelijk is, (iii) geen geloof kan worden gehecht aan de aangehaalde vervolgingsfeiten, (iv) hij tegenstrijdige verklaringen aflegde, (v) de problemen tussen Q.S.S. en K. evenmin geloofwaardig zijn, temeer daar verzoeker hierover eveneens tegenstrijdige verklaringen aflegde, (vi) niet kan worden ingezien waarom verzoeker in het kader van de familievete persoonlijk zou worden bedreigd, (vii) geen geloof kan worden gehecht aan zijn verblijf in Daq Daman, (viii) het niet aannemelijk is dat hij niet weet waar zijn familieleden zich heden zouden bevinden, en (ix) de door hem voorgelegde documenten (zie map ‘Documenten’ in het administratief dossier) de voorgaande vaststellingen niet kunnen wijzigen.

Er dient vastgesteld dat verzoeker zichzelf in onderhavig verzoekschrift eens te meer tegensprekt met betrekking tot kernelementen van zijn asielaanvraag. Vooreerst dient opgemerkt dat verzoeker het feitenrelaas zoals weergegeven in de bestreden beslissing bevestigt (verzoekschrift, p. 2-3). Vervolgens stelt verzoeker verderop in zijn verzoekschrift (p. 5) dat Q.S.S. met A. was getrouwd, terwijl hij eerder verklaarde dat A. was getrouwd met A.S., een neef van Q.S.S. (zie feitenrelaas in bestreden beslissing zoals bevestigd in onderhavig verzoekschrift). Tevens stelt verzoeker dat Q.S.S. meende dat de manier waarop verzoekers familie voor A. zorgde na diens ongeval, “de grenzen van gewoon zorgdragen voor iemand overschreed” (verzoekschrift, p. 5), terwijl hij eerder verklaarde dat Q.S.S. boos werd omdat hij niet eerder op de hoogte werd gebracht van het ongeval (zie voormeld feitenrelaas). Ook dient vastgesteld dat verzoeker in onderhavig verzoekschrift enerzijds stelt dat zijn neef K. tijdens het incident op het huwelijksfeest werd gedood en dat zijn jongere broer gewond werd (p. 6), terwijl hij anderzijds stelt dat hij vermoedt dat zijn neef K. momenteel in Duitsland verblijft en dat zijn broer op het moment van de feiten te jong was om in de familievete te worden geïdentificeerd (p. 8). Waar verzoeker stelt dat hij geen contact had met Q.S.S. vóór de problemen met zijn neef, dient vastgesteld dat verzoeker eerder verklaarde dat Q.S.S. in de buurt woonde en tot drie à vijf jaar geleden het gebed leidde in de moskee waar verzoeker ook ging bidden (gehoorverslag CGVS, p. 12 en 18). Waar verzoeker stelt dat hij in Daq Daman ondergedoken leefde, dient vastgesteld dat hij hiervan nooit eerder melding maakte. Het geheel van deze tegenstrijdigheden doet in ernstige mate verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van het door verzoeker aangehaalde asielaanvraag, temeer gelet op het feit dat hij er niet in slaagt de motieven in de bestreden beslissing te weerleggen.

Zo stelt verzoeker dat K. niet steeds in dezelfde buurt vertoefde, waardoor hij zijn belagers pas twee jaar later terugzag op het huwelijksfeest. Nochtans kan redelijkerwijze worden verwacht dat indien K. werkelijk wraak wilde nemen op zijn belagers, hij geen twee jaar zou wachten tot hij hen bij toeval tegenkomt op een huwelijksfeest, waar hij eerst nogmaals werd beledigd. Verzoekers stelling dat vrouwen niet worden geïdentificeerd bij een dergelijke familievete is een blote bewering, die hij middels geen enkel stuk staakt. Verzoeker laat ook na *in concreto* toe te lichten waarom hij “zeer recentelijk” opeens wel contact had met zijn zussen, terwijl hij tijdens zijn gehoor verklaarde dat hij met hen geen contact meer had sinds zijn verblijf in Turkije (gehoorverslag CGVS, p. 24). Betreffende de “Informatie over Q.S.S.” (p. 4-5), de “Link tussen Q.S.S. en de Taliban” (p. 5), de “Geloofwaardigheid vervolgingsfeiten” (p. 6), en “Verzoeker wordt ernstig geïdentificeerd” (p. 7-8) komt verzoeker niet verder dan het herhalen van zijn reeds afgelegde verklaringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, zonder deze gevolgtrekkingen *in concreto* te trachten te weerleggen of *in concreto* te duiden waarom deze gevolgtrekkingen volgens hem niet correct zijn, hetgeen bezwaarlijk kan worden beschouwd als een dienstig verweer. Betreffende de ontferming van zijn neef en de steekpartij, komt verzoeker in onderhavig verzoekschrift (p. 7) niet verder dan het bevestigen van één versie van de terecht in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden hieromtrent, hetgeen deze tegenstrijdigheden uiteraard niet ongedaan maakt. Op welke wijze het feit dat verzoekers neef met een mes werd gestoken op zich ertoe zou hebben kunnen leiden dat ook verzoeker werd geïdentificeerd, kan niet worden ingezien.

De door verzoeker bijgebrachte informatie (verzoekschrift, stukken 3-18) vermag aan de voormelde vaststellingen geen afbreuk te doen. Deze informatie is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op zijn persoon. Bijgevolg volstaat deze informatie niet om aan te tonen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden geviséerd of vervolgd. Verzoeker dient de aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aan te tonen en blijft dienaangaande, gelet op het voorgaande, in gebreke.

Gezien het geheel van wat voorafgaat, slaagt verzoeker er geenszins in de motieven in de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad tot de zijne gemaakt en maken, samen met de hoger vastgestelde tegenstrijdigheden, dat aan verzoekers asielrelaas niet het minste geloof kan worden gehecht.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers asielrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker vooreerst niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet dient erop gewezen dat uit artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. *In casu* dient vastgesteld dat verzoeker zich aan de bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst kan onttrekken door zich in de stad Jalalabad te vestigen, waar hij over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt.

Uit de objectieve informatie toegevoegd aan de aanvullende nota (rechtsplegingsdossier, stuk 7) blijkt dat Jalalabad veilig toegankelijk is via de luchthaven van Kabul en de drukke autoweg Kabul – Jalalabad. Op de weg van Kabul naar Jalalabad blijkt het grootste probleem gelegen te zijn in de onveilige verkeerssituatie die zijn oorzaak vindt in roekeloos rijgedrag. Verkeersonveiligheid op zich houdt echter geen enkel verband met de criteria van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus. Niettegenstaande er sprake is van een toename in het aantal gewelddadige incidenten, blijkt uit dezelfde informatie dat het geweld voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij voornamelijk de Afghaanse veiligheidsdiensten geviséerd worden. Het gegeven dat de weg een doelwit vormt van de opstandelingen belet bovendien niet dat er nog steeds sterk seizoensgebonden migratiepatronen zijn, waarbij vele Afghanen de koude wintermaanden in Kabul ontvluchten door naar Jalalabad te reizen, en in omgekeerde richting de drukkende hitte in de zomer ontvluchten richting Kabul.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “*UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*” van 19 april 2016 in rekening genomen. Het rapport bevestigt nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Deze vaststellingen worden bevestigd door de COI Focus “Afghanistan. Veiligheidssituatie Jalalabad” van 14 december 2016 (zie rechtsplegingsdossier, stuk 7). Nergens in deze UNHCR-richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om, voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie, aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van

enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie rechtsplegingdossier, stuk 7) blijkt dat het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan worden toegeschreven aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Voor het uitvoeren van hun aanslagen maken de opstandelingen veelvuldig gebruik van de zogenaamde magnetische IED's (MIED's). Het doelwit van deze IED's zijn bijna zonder uitzondering de wagens van Afghaanse veiligheidsdiensten en hooggeplaatste overheidsmedewerkers. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen zonder uitzondering binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen *high profile*-doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid geviséerd worden.

Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij zowel militaire als burgerdoelwitten geviséerd worden, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden bij aanslagen op doelwitten met een hoog profiel. Daarnaast vinden er ook aanslagen plaats, met of zonder aanwijsbaar doelwit, in de nabijheid van duidelijk burgerlijke infrastructuur. Niettegenstaande er sprake is van toename van het aantal burgerslachtoffers bij aanslagen in Jalalabad, blijkt uit de beschikbare informatie dat het aantal burgerslachtoffers in de stad laag blijft.

De impact van de beschreven aanslagen is niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de stad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "*open combat*" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. Gelet op hogervermelde vaststellingen en de beschikbare informatie stelt de Raad vast dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Er is actueel voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet.

Verder dient erop gewezen dat uit de beschikbare informatie (zie rechtsplegingsdossier, stuk 7) kan worden afgeleid dat de acties van IS in de provincie Nangarhar zijn gericht tegen de taliban en ANSF. Sinds midden mei 2015 braken er verschillende malen hevige en dodelijke gevechten uit tussen strijders van de taliban en IS. Deze gevechten zijn geconcentreerd in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar, die grenzen aan Pakistan. Hoger kwam evenwel vast te staan dat verzoeker over een intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Jalalabad.

In onderhavig verzoekschrift uit verzoeker weliswaar kritiek op de analyse van de veiligheidssituatie in Jalalabad, doch hij laat na enig stuk bij te brengen waaruit zou kunnen blijken dat de door verweerder aan het administratief dossier toegevoegde informatie (zie map 'Landeninformatie') onjuist of achterhaald zou zijn.

Verder wordt er in de bestreden beslissing terecht gesteld als volgt:

"Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Jalalabad. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de stad Jalalabad vestigt. Immers, u bent een volwassen man die geen melding maakt van gezondheidsproblemen. Bovendien beschikt u over de nodige kwaliteiten om professioneel aan de slag te gaan in Jalalabad. Zo bent u opgeleid en maakte u uw middelbare school af (CGVS, p.9). Daarenboven geeft u aan in het verleden reeds in Jalalabad gewerkt te hebben, namelijk een tiental maanden in een apotheek (CGVS, p.6 & 7). Daarnaast bent u taalvaardig, u beheerst immers perfect zowel het Dari als het Pashtou (CGVS, p.8), de twee talen die gangbaar zijn in Jalalabad. U heeft

overigens reeds een goede kennis van de stad zelf. Zo hebt u bijvoorbeeld zicht op de etnische compositie (CGVS, p.8) en weet u hoe men zich in Jalalabad dient te verplaatsen (CGVS, p.7). Men kan dus concluderen dat u, een volwassen man die tot de Pasjtoense meerderheid behoort (CGVS, p. 8) en die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar Afghanistan over de mogelijkheden en nodige ondersteuning beschikt om in een stad als Jalalabad aan de slag te gaan en er een bestaan uit te bouwen. Bovendien kan het CGVS uit de contacten van uw facebook-profiel afleiden dat u een niet verwaarloosbaar aantal contacten heeft die in Jalalabad wonen of studeren (zie administratief dossier). Tot slot wordt nog opgemerkt dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat personen die omwille van het geweld in Afghanistan hun toevlucht tot de Jalalabad stad zoeken in gehuurde woningen verblijven, of onderdak kregen bij gastgemeenschappen, vrienden of verwanten. De IDP's kunnen daarenboven rekenen op ondersteuning van verschillende internationale hulporganisaties. Gevraagd naar uw mogelijkheden om zich in uw land van herkomst te hervestigen stelde u dat uw belagers u vele gemakkelijker kunnen opsporen in Jalalabad (CGVS, p.22). Zoals eerder in deze beslissing werd aangetoond kan er echter geen geloof gehecht worden aan uw beweringen inzake de problemen die u met de taliban gekend zou hebben zodat deze niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst kunnen worden beschouwd. Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Jalalabad over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan."

Verzoeker wijst ten slotte op het moratorium op uitzettingen naar Afghanistan waarop verschillende NGO's hebben aangedrongen. Verzoeker verwijst hiervoor naar communiqués die in 2013 werden opgesteld en ondertussen volledig achterhaald zijn nu de informatie van het Commissariaat-generaal dateert van oktober 2016 voor de provincie Nangarhar in het algemeen en december 2016 voor Jalalabad in het bijzonder. Dit geldt eveneens voor de overige rapporten gevoegd bij het verzoekschrift die geen afbreuk kunnen doen aan voornoemde meer recente informatie aangebracht door het Commissariaat-generaal samen met de aanvullende nota d.d. 7 maart 2017.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig april tweeduizend zeventien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER